

Vyprávěj mi

„Dominiku...”

Ležel na posteli ve svém bytě v Geldernu. Vedle něj se válela prázdná flaška od grogu? Asi. Těžko říct. Pak rum, trocha ginu. Nepočítal to. Podíval se na svoje ruce a jakoby snad ani nebyly...

Vrzly dveře. „Dominiku!” ve dveřích stál jeho nadřízený velitel.

Zase mě vlast potřebuje, pomyslel si s cynickou pachutí na rtech. „Co zas chceš Lorasi?”

„Je válka Dominiku! Armáda tě potřebuje a ty... Fuj, co to tady páchne? Chodíš vůbec ven?” řekl Loras a znechuceně si přitom prohlížel flašky naházené snad v každé části pokoje.

„Mám kýbl,” odsekl Dominik.

„Musíš se dát do kupy. Sektáři nám po jedné vyhrané bitvě pokoj nedají. Je potřeba chránit...”

„Koho Lorasi? Koho mám chránit, když všichni které jsem miloval...”

Znovu seděl v téhle knihovně. Čtyři stěny, dvě křesla a kromě vstupu všechny kousky stěny obložené regály se zaprášenými knihami. Znal jí, znal i mága co seděl naproti němu. Mendacin... Kdysi mu pomohl, teď na něj ale vůbec neměl náladu.

„Nevím, jestli to chci znovu řešit Mendacine,” řekl potichu.

„Králi na tobě záleží. Chce, aby ses dal znovu do kupy,” odpověděl mu mág.

„Pro koho ale? Já už se nemám dávat pro koho do kupy. Nejdřív bratr, teď Ella...”

„Vyrovnat se se ztrátami je vždy těžké, ale přemýšlej. Sektáři ještě nebyli definitivně poraženi. Odrazili jste je v bitvě na řece Laně, ale všechny vesnice na jihu mají pod kontrolou. Nejsilnější z místních byli zotročeni, nejhezčí ženy odvezeni do harémů temných mágů, zbytek...”

„Obětován!” odsekl Dominik. „Tohle já přece vím. Ale už jsem udělal dost, tohle není moje válka!”

„A až překročí řeku Lanu? Shoří další hrady, vesnice, města...”

„Lanu nepřekročí, je výborně zabezpečená.”

„Tak proč jsi tady? Můžeš dál klidně chlastat,” řekl Mendacin a otočil se k němu zády.

Dominik se zvedl a vyrazil ke dveřím. Něco ho ale zarazilo, jakoby ho nějaká neviditelná ruka chtěla udržet v této knihovně.

„Kdysi jsi mi pomohl,“ hlesl směrem k mágovi.

„A rád to pro tebe udělám znovu, musíš mi to ale dovolit,“ řekl postarší muž v červené róbě.

„Já ale ani nevím, kde bych začal... Mám v tom zmatek, jak kdybych to všechno nějak vytěsnil.“

Mendacin se usadil do křesla a rukou mu naznačil, aby si sedl naproti němu. Když tak učinil, tak se ho mág klidným hlasem zeptal: „Co si vybavíš z bitvy na řece Laně?“

Dominik se procházel po bitevním poli. Cítil se triumfálně. Obrana mostu zafungovala přesně tak, jak měla. Největší postrach sektářů, temní mágové, v podstatě nedostali šanci se pořádně zapojit do bitvy. Naopak paladinové rozmetali křížovou palbou sektáře přecházející most. Když došlo na střet muž proti muži, byli už sektáři natolik oslabeni, že se začali rychle stahovat zpět. Myrtanské vojsko ztratilo sotva pár desítek mužů, ztráty na straně sektářů sahaly k tisícovce.

„A pak že jsou neporazitelní!“ zařval Dominik a nazpět se mu ozval pokřik „Oj!“ od jeho mužů. Přes bitevní pole k němu kráčel Loras.

„Dominiku, mám špatné zprávy,“ řekl mu potichu jeden z jeho nejvyšších důstojníků. Lorase si jako svého oddaného muže vážil, ale nyní na špatné zprávy opravdu neměl pomýšlení.

„Nepočká to?“ odpověděl.

„Nepočká. Tvá tvrz byla vypálena. Někteří harcovníci, co v noci tajně překonali Lenu na člunech, se rozutekli do okolí a plenili. Přelezli hradby a... Je mi to líto, nikdo to nepřežil.“

„Dokážeš slovy popsat pocity, které se tě zmocnily poté, co ses dozvěděl o smrti Elly?“ zeptal se Mendacin.

„Do teď mám pocit, jakoby to byl jenom zlý sen.“

Mendacin se protáhl a zvedl z křesla. Zahleděl se na hřbet jedné ze svých zaprášených knih. Těžko říct, jestli z něj mohl být schopný něco přečíst. Po krátké odmlce položil další otázku: „Bylo to podobné, jako když ti zemřel bratr?“

Dominik se svým bratrem Rolandem a třemi dalšími muži putovali lesem. Tenhle úkol nesmí podělat. Dominik se už dlouho snažil o přijetí k paladinům. Jako vojákovi mu pak svěřili současný úkol, aby doprovodil svého bratra, paladina, na výpravu do Sildenských hvozdů. Lesy, kterými šli, mu připadaly nepřátelské. Moc tomu nepřidal ani rozhovor, který nedávno vedl Roland s místním dřevorubcem.

„Držte se od toho lesa dál!“ říkal jim a ukazoval jim hlavu svého zabitého druha. Našli jí prý na kůlu před svým dřevorubeckým táborem. Byl to trest od poblázněných fanatiků, kteří se tu v lese měli potulovat. Chtěli po dřevorubcích přijetí víry v Beliara, ti chudáci měli tu smůlu, že odmítli.

„Tenhle sajrajt s těma sektáři se mi nelíbí,“ řekl Roland. „Těch útoků je čím dál tím víc, něco se děje. Tohle může přerůst v regulérní válku.“

„Nesmysl,“ mávl rukou Dominik. „Pár poblázněných fanatiků. Pár takových výprav jako je ta naše a bude po problému.“

Jen to dořekl, ozvalo se z křoví před nimi zadrnčení tětiny. Voják nalevo od něj se ihned zřítil k zemi. Dominik s druhým přeživším vojákem ihned tasili meče. Rolandovi se v dlani rozzářilo světlo, které pak prudkým šubnutím vrhl před sebe. Sektář si pak se strašlivým řevem zakryl spálenou tvář. Ze stran ale v tu chvíli už ze stínů vystoupili pátrači. Temní mágové s maskami na tvářích, kteří začali vrhat na Rolanda svá ohnivá kouzla. Bylo jich nejméně šest.

„Utíkejte!“ zařval Roland. Dominik nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Utíkejte a přiveďte pomoc. Já je zdržím. Je to rozkaz a ten se poslouchá!“ zařval ještě jednou Roland poté, co mu od ohnivých kouzel vzplála pravá ruka.

Utíkali. Utíkali dlouho a jako o život.

„Takže jsi svému bratrovi nepomohl a šířal tě pocit viny. To už jsme si ale vyřešili, nemohl jsi za to,“ snažil se ho Mendacin uklidnit a dodal: „A hlavně jsi ho nemohl zachránit. Ty sektáře jste pak zabili, pamatuješ si to? S pitím jsi tehdy přestal.“

„Ano.“

„A pamatuješ si tu bitvu? Bojoval jsi v ní. Díky tobě jste zvítězili,“ řekl Mendacin.

„Ano, ale Ella...“ řekl Dominik se slzami na krajíčku.

„Harcovníci... Nemohl jsi ji bránit. Vyhrával jsi bitvu. Magie temných mágů selhala. Teď je důležité, aby se to nestalo nikomu dalšímu. Elle je teď líp.“

„Temní mágové vždy u mostu selžou. Antimagický krystal funguje dobře.“

„Antimagický krystal? Vždyť magie paladinů fungovala.“ podivil se Mendacin.

„Co? Vždyť přece víš, že magie paladinů je proti antimagickému krystalu odolná. To vy jste tam ten krystal umístili...“

„Kam?“ zeptal se mág.

Dominikovi se zatočila hlava. Rychle vyskočil z křesla. „Mendacine?“ zeptal se. Odpovědí mu byl ten nejděsivější úsměv, jaký v životě viděl. Pak postava naproti němu zašeptala: „Jestlipak si pamatuješ, jak ses sem vlastně dostal?“

Dominik vyrazil ze dveří. Nenašel však mágovu kuchyni, kterou si pamatoval z jeho dřívějších návštěv. Místo toho tu bylo jen podivné točité schodiště. Ohlédl se zpátky.

Mendacin už nebyl Mendacinem. Obličej mu pomalu stékal po tvářích a místo toho teď viděl jen rudé oči skrývající se pod maskou pátrače. Neroztékal se však jen Mendacin, pryč odplouvala i celá knihovna a zůstávala jen holá, kamenná místnost se dvěma křesly.

Dominik se chtěl vrhnout na pátrače, ale jediný prudký pohyb jeho ruky ho znehybněl. Do místnosti zároveň vešli další dva sektáři. Byli oděni v šedých zbrojích a za opaskem měli dlouhé meče.

„Chvilí mi trvalo přesvědčit radu, abych si mohl tenhle inovativní způsob výsledku užít. Funguje velmi pěkně, jak ses sám přesvědčil, Dominiku. Víím, že vy paladinové jste dobře cvičení na zvládání bolesti a nevím, jestli bys na mučidlech vůbec prozradil, co způsobilo naši porážku v bitvě u mostu na řece Laně. Teď ale vííme všechno potřebné.“

Vítězství na mostě se zdálo jasné. Dominik se rozhodl a vyrazil. Po boku Lorase pronásledoval sektáře na jejich území. Temní mágové prchali jako zděšení. Nešlo jim vrhat nazpět žádná kouzla. Dominikovi se podařilo dva dostihnout a jedinou ranou mečem je zabil. Pak se ale opodál otočil třetí mág a pokusil se seslat kouzlo. Tentokrát to vyšlo a Dominik si příliš pozdě uvědomil svou chybu. Zašli příliš daleko, daleko od krystalu.

„Chápej, naše magie je velmi vyspělá,“ ozýval se zpoza roušky dál pátračův hlas. „Jsme mnohem dál než ta vaše primitivní magie živilů. A to jen díky tomu že se nebojíme obětovat trochu toho lidského masa. Teda, až potom co si s ním užijem trochu zábavy. I když někteří bratři to preferují spíš obráceně. Došlo nám, že se dají vytvářet i propracovanější iluze, dokonce i iluze myšlenek. Po klasickém výsledku tvého starého přítele Mendacina, kterého máme v zajetí už léta, jsme si o tobě zjistili dost informací na to, abychom takovou hezkou iluzi

mohli vytvořit. Bohužel ještě neumíme myšlenky z hlavy přímo extrahovat. Kdyby to šlo, mohli jsme si celou tuhle komedii ušetřit.“

Dominik poslouchal monolog toho hajzla. Stále se nemohl pohnout a přemýšlel, kde se asi na území sektářů může nacházet. Viděl v tom ale teď i jednu pozitivní věc, Ella nejspíš žije...

„Vím, na co myslíš,“ pokračoval muž v černém rouchu. „Nedělej si velké naděje, už jí neuvidíš. S tím co teď víme ani nebude žít dlouho.“ Domluvil a kývl na dva muže, kteří už s nimi nějakou dobu stáli v místnosti. Neviditelná pouta opadla a nahradili je paže biřiců. Ti ho vytáhli na chodbu a vedli ho dál někam pryč.

Vedli ho kolem velkého okna po točitém schodišti a Dominik vytušil svou příležitost. Teď nebo nikdy. Prudce couvnul a vysmykl se ze sevření svých věznitelů. Ihned na to jednomu z nich vytáhl z pouzdra meč. Druhý věznitel ho pohotově vytáhl také.

Dominik cítil svou zesláblost s mečem v ruce. Věděl, že v boji by teď neměl velkou šanci. Netušil, jak dlouho ho tu věznili. Udělal jedinou věc, co mohl. Zacouval k oknu a skočil. Stálo při něm štěstí.

Dopadl do jakéhosi křoví. Byl v lesích a bylo šero. Všechno hrálo v jeho prospěch. Nebyl v žádném sektářském městě. Zadrželi ho v jedné z věží, které sektáři budovali všude možně. Byla mnohem větší šance odsud uniknout, než z města plného poblázněných fanatiků. Podle krajiny okolo navíc poznal, že je v Myrtaně. Z Myrtany ovládali nepřátelé jen kus území na jihu. Nemůže být tedy daleko od hranic. Běžel, zatím nevěděl kudy, hlavně pryč od téhle věže.

Když už nemohl, tak se skryl zahrabáním v listí. Zřejmě usnul. Po probuzení slyšel z dálky hlasy svých pronásledovatelů. Zůstal raději v úkrytu a až když odezněly, tak se odvážil vylézt. Byl v lesích, pod svahem neznámého kopce. Aby si udělal přehled, rozhodl se kopec zdolat. Na vrcholku bylo seskupených několik obnažených kamenů, které nabízely docela pěkný výhled. Ten mu zahřál srdce snad nejvíc. Při pohledu na sever spatřil Lanu, řeku, za níž se nalézalo Myrtanské království. Nebyla od něj vzdálená víc jak půlden cesty.

Den strávil na kopci zaházen listím a v noci pokračoval v cestě. Před úsvitem se dostal k Laně a za svitu měsíce ji přeplaval. Na druhém břehu na něj čekala hlídka myrtanských vojáků.

„Kdo jsi!“ křikl na něj jeden z mužů.

„Přítel! Jsem lord Dominik. Zajali mě sektáři. Musím mluvit s velitelem Targonem,“ odpověděl jim.

„To není možné!“ zvolal první z vojáků. „Zavedeme tě k němu. Je na obhlídce. Má stan nedaleko odsud,“ dodal druhý z mužů.

Chvíli šli pěšky podél řeky, až došli k vojenskému táboru. Zamířili rovnou k velitelskému stanu. Mladý Targonův páže uvedl Dominika dovnitř.

„Tangrone, máme problém,“ spustil ihned Dominik.

„Sektáři vědí o antimagickém krystalu. Zatím ale nevědí, že je ukryt v pilíři pod mostem. Musíme ho přemístit na bezpečnější místo.“

„Tak v pilíři pod mostem,“ odpověděl mu starý paladin.